

ಕ್ರಿಯೆ ಪರಿಷಾಖೆ

ದೀಪಾ ಘಡೆ

ಕಲೆ: ವಿಶ್ವನಾಥ್ ಎ.ಎಸ್.

‘ನೃಟ್ಯ ಆಗುವುದು’ ಅಧವಾ ಒಂದೆಡೆ ನೆಲೆ ನಿಲ್ಲವುದು ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನದ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಂದು. ಮೂರು ವರ್ಷಕೊಮ್ಮೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯ ಬೀಸಿ ಅನುಭವಿಸುವವರಿಗೆ ಅದು ಕೊಡುವ ಜೀವನಾನುಭವ ಮುಖ್ಯ ಏನಿಸುವುದು ಒಂದೆಡೆ ನೆಲೆ ನಿಂತ ಮೇಲೆಯೇ. ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ವಲಸೆ ಅರಂಭಿಸಿದ ಮನುಷ್ಯ ನೆಲೆ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯಲು ಕಲಿತದ್ದು ವಿಕಾಸ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ತಾನೇ! ಹಿಗೆ ನೆಲೆ ಒಂದು ಭಾವನೆ. ಆ ಭಾವಕ್ಕೆ ಸಣ್ಣ ಪಣಾದರೂ ಮನುಷ್ಯ ಸುಸಿಯುತ್ತಾನೆ, ನಲಗುತ್ತಾನೆ. ಇಡುಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದರೂ ಇದನ್ನಲ್ಲ ಮೀರಿ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ನಮ್ಮನ್ನು ಇರುವಲ್ಲೇ ಸ್ವರ್ಗ ತೋರಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಾಂತುಷ್ಟಿಸಿಸಲು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತದೆಯಲ್ಲ... ಅದುವೇ ಜೀವಕ್ಕಿ. ಅದು ನಮ್ಮ ಹೊರ ಕನೆ ಪದರದ ಭಾವನೆಗಳ ಒಳಗೆಯ ಎಚ್ಚರ್ ದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುಳಗದಂತೇ ಎಲ್ಲಿಸಿ ನಡೆಸುತ್ತದೆ. ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ತಿಂಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಉರಂ ಪಯಣ ಕಲಿಸಿದ ಹಾರವಿದು.

ಉರಿನ ತೋರೆದ ಮನೆಯ ಗೇಟು ಮುಟ್ಟಿದ್ದಂತೇ ನಾನು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಇಡುಪಡಿಕೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅದೇನೆಂದು ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯದಾಗಿತ್ತು. ಗೇಟು ಇನ್ನೇನು ಬಂತು ಎನ್ನುವುಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾರಿನ ಡ್ಯೂಳ್ ಚೋಡಿನ ಒಳಗಿನಿಂದ

ಗೇಟನ ಮತ್ತು ಮನೆಯ ಬೀಗದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಹಧಾರಂತೆ ನಿಷ್ಪಾಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಗೇಟನ ಬಳಿ ಕಾರು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ನನ್ನವರು, ‘ಕೊಡು ನಾನೇ ಗೇಟೋ ತೆಗೆತಿನಿ’ ಎಂದರೂ ಬೀಗದ ಕ್ಷೇತ್ರದೇ ಇದು ನನ್ನ ಕೆಲಸವೆನ್ನುವಂತೇ ಮಾತಾಡದೇ ಇಲ್ಲಿದು, ‘ಅಮೇಲೇ ಅಮ್ಮೆ ಮಾಡಲ್ಲ ಎಂದುಹೊಳ್ಳುಂದು ಬೇಡ ಈ ಮಹರಾಯ’ ಎಂದು ಇಲ್ಲಿದು ಹೋಗ್ನಿ. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಂಗೂ ಗೌತ್ತಿತ್ತು, ಈ ಕೆಲಸವೇ ಬೆಸ್ಟ್ ಎಂದು! ಅತ್ಯಂತ ಇಂಜಿನಿಯರಿಯವ ಆ ಮಾರ್ಗದ ಮಣ್ಣ ಮತ್ತೆನೀರಿನ ನಿರಂತರ ಹರಿಯುವಿಕೆಯಿಂದ ತುಂಬಾ ಮುದುವಾಗಿ ಸ್ವಿಡ್ ಆಗುವಂತೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾರಿಗೆ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಬ್ರೈಕ್ ಹಾಕಿದ್ದರೂ ಅದು ಫಲಿಸದೇ ಕಾರು ಸ್ಟ್ರೆಲ್ಸ್ ಸ್ಟ್ರೆಲ್ವೇ ಜಾರಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೊಗೋಂಡು, ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕೂತಿದ್ದಾಗಲೇ ಹಾಗಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ ನಂಗೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿದು ಬೀಗ ತೆಗೆಯುವುದೇ ಸುರಕ್ಷಿತವೆಂದು ಅನಿಸಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಮತ್ತುದನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಇವರು ನಗಲು ಶುರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಅತುರಾತುರದಿಂದ ಬೀಗ ತೆಗೆದು ಗೇಟನ್ನು ತರೆದು ಒಂದು ಸೆಕಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಅಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಗೇಟನ ಸುತ್ತಲೂ ಬಿದ್ದಿರುವ ತರಗೆಗಳ ನಡುವೆ ಸುಖವಾಗಿ ತೆವಳಿಕೊಂಡು ಇರುವ ಉಂಬಳಗಳು ನನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಹತ್ತಿಬಿಟ್ಟರೆ ಎಂದು ಹೆಡರಿ ಓಡಿ ಬಂದು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ